

Pikkuleipiä, halauksia ja rakkautta

María Marta Molina de Monterroso
(Perustuu tositahtumaan)

Eva seisoj varpaillaan. Hän kurkotti ottaakseen kaapista rasiän.

"Sain sen!" hän sanoi.

Hän avasi rasiän. Sen sisällä oli pieniä seimiasetelman hahmoja, jotka oli tehty punaisesta savesta. Hän otti ne rasiasta ja asetti Jeesus-lapsen hellästi seimeen.

Sitten oli aika koristella joulukuusi.

Eva auttoi mamää ja pikkuveljeään Nefiä ripustamaan valonauhoja ja *manzanilla*-hedelmiä. Eva rakasti pikkuruisten keltaisten hedelmien tuoksua. Kun papá tuli kotiin,

hän auttoi Eva ja Nefiä asettamaan tähden puun latvaan.

Eva oli iloinen siitä, että jotkut heidän jouluperinteistään olivat samoja tänäkin vuonna. Kaikki muu tuntui hyvin erilaiselta.

Muutama viikko sitten heidän kaupunkeensa Guatemalassa oli iskenyt hirmumyrsky. Rankkasade ja tuulet olivat tuhonneet monia taloja. Jotkut asuivat yhä hätämajoituksessa. Ja monet ihmiset olivat sairaita koronaviruksen vuoksi.

Yleensä jouluaattona Evan tädit, sedät ja serkut tulivat heille isoihin juhliin. Eva ja Nefi saivat valvoa myöhään. He tekivät *ponchea* (boolia) tätiensä kanssa ja leikkivät serkkujensa kanssa. Keskiyöllä kaikki menivät ulos kaduille, sytyttivät sähköisiä ja halasivat ystäviä ja naapureita.

Mutta tänä vuonna heidän sukulaisensa eivät voineet tulla kylään. Eikä kaduilla olisi jouluaaton halauksia.

Eva oli surullinen kaikesta hauska, josta hän jäisi paitsi. "Joulu ei ole samanlainen tänä vuonna", hän sanoi.

"Joulu ei ole samanlainen tänä vuonna", Eva sanoi.

Papá nyökkäsi. "Se on erilainen. Mutta mamalla ja minulla on ajatus, joka saattaisi piristää sinua."

"Joulussa on kyse antamisesta", mamá sanoi.

"Haluaisitko auttaa meitä ostamaan ruokaa perheille, jotka menettivät kotinsa hirmumyrskyssä?"

"Joo!" Eva sanoi. Nefi nyökkäsi.

Eva ja Nefi menivät mamá kanssa kauppaan. Eva auttoi ruoan laittamisessa kauppakasseihin. Sitten hän sai ajatuksen!

"Mamá", hän sanoi, "voitko auttaa Nefiä ja minua leipomaan pikkuleipiä hätämajoituksessa oleville lapsille? Me voidaan antaa ne, kun viedään ruokatavarat!"

Mamá suostui. Eva, Nefi ja mamá leipoivat monena päivänä pikkuleipiä yhdessä. Eva ja Nefi laittoivat pikkuleivät pieniin muovipusseihin ja sitoivat pussit nauhoilla. Sitten he laittoivat kasvosuojansa ja kävelivät mamá ja papán kanssa hätämajoituspaikkaan, jossa perheet yöpyivät.

"Täällä on paljon lapsia", Nefi sanoi. "Onkohan meillä tarpeeksi pikkuleipiä?"

"Toivottavasti. Pidetään rukous", Eva sanoi. He sulki silmänsä. Eva rukoili hiljaa: "Taivaallinen Isä, autathan meitä niin, että kaikki täällä voivat tuntea Sinun rakkautesi."

Hätämajoituspaikassa olevat lapset seisoivat pitkässä jonossa. Eva ja Nefi antoivat jokaiselle lapselle pikkuleipäpussin. Niitä riitti jokaiselle!

Kun he kävelivät kotiin, Eva ei enää ollut surullinen. Leveä hymy loisti hänen kasvoiltaan. Hän ei ollut pystynyt halaamaan ystäviään jouluaattona. Mutta jokainen pikkuleipäpussi oli kuin halaus hänen sydämeensä. ●

Tämä kertomus tapahtui Guatemalassa.

Ota esiin sivu 38, jossa on pikkuleipäresepti Guatemalasta!

Eva ja Nefi puhuvat kieltä nimeltä keittä. He ovat innoissaan siitä, että Cobániin, lähelle heidän kotiaan, rakennetaan uusi tempelli!

KUVITUS JIMMY HOLDER